

еднолично разпореждане на султана като върховен феодал. От този поземлен фонд една част се предоставяла на военно-административни лица срещу изпълняването на определени служебни задължения като ленни владения (тимари). Друга част султанът раздавал за заслуги на свои висши служители като своеобразни частни владения (мюлк), а те като техни владелци, от страх да не бъдат отнети от султана в случай на немилост, ги превръщали във фондации (вакъфи) и предоставяли приходите от тях за религиозно-благотворителни дейности.¹

От момента на учредяването си вакъфът се превръщал в "свещена и неприкосновена" религиозна собственост с пълен стопански имунитет срещу евентуални посегателства и намеса на държавата в дейността му.² Дарителските актове, с които били учредявани поземлените и градски фондации, особено в частта описваща детайлно границите на имотите (синурнамета), съдържат богата и изключително надеждна топонимична и антропонимична информация.

В османистиката е известно, че този род документи са безспорно достоверни, не само поради най-висшата инстанция, от която произхождат (Дефтерхане), но и поради самата процедура на съставянето им. Тя включвала информация от предшестваща регистрация и описание на имотите, извършено в присъствие на официален чиновник и представители както на местната власт, така и на населението. Тази процедура била задължителна, за да се уточнят границите на вакъфираните имоти, и да се избегнат бъдещи поземлени спорове. В резултат, информацията на този вид документи е достоверна и безспорна. Тази информация, предоставяна на оторизираните администратори, обаче, била опосредствана, тъй като на практика се получавала устно чрез трети лица и често се записвала неточно поради особеностите на арабското писмо. В резултат, разпознаването на многобройните селищни названия, например, става с много усилия и чрез съпоставяне на различни извори. При всички случаи е необходим критичен анализ на съдържащата се във вакъфнаметата информация.

Данни за Сливен и близката му околност предлагат дарителските актове на султаните Мурад II и Баязид II, които произхождат от 15 в.

1.а. Имарет на Мурад II в Одрин.

Във втората половина на 15 в. Сливен (все още село, *карие*) предоставял своите приходи, заедно с приходите на още няколко околни села, за издръжката